

Categoria C

FALSA VICTÒRIA

El silenci i la tranquil·litat regnaven a casa. La Mercè va mirar el rellotge mentre fregia els filets de xai. Els seus instants de pau s'anaven esgotant i una allau de desànim va esdevenir-li a sobre. Sospirant resignada, va treure els filets de la paella i va posar-los al plat. Amb un somriure trist, va recordar l'Albert, el seu difunt marit, ja que sempre s'inventava històries perquè la Verònica es mengés el xai de petita. Se l'havia estimat molt, al seu marit, i quan va morir sobtadament d'un accident va veure's ofegada en un mar de desconsol. Tot i així, havia reunit les poques forces que tenia per criar la seva filla tota sola i donar-li tot l'afecte que necessitava.

La maneta del rellotge continuava avançant com el fil d'una guillotina. Quedaven pocs minuts perquè la seva casa es convertís en un infern.

Havia educat la Verònica amb esforç i dedicació, ella era l'únic motiu per continuar vivint. Tot i així, a mesura que la nena havia anat creixent, cada vegada s'havia tornat més rebel i esquerpa. Des que havia complit els setze anys, només s'adreçava a la seva mare amb crits i un tracte despectiu. Ella no entenia per què, no li havia donat motius, però cada dia els disgustos li minaven la resistència i li absorbien una part de la seva vitalitat. Només volia estar tranquil·la, no demanava ser feliç.

El so de l'interfon va esquerdar el silenci de la casa. La Mercè va despenjar l'auricular i va prémer el botó perquè la Verònica entrés al portal de l'edifici. Quan anava a penjar-lo, la mà li tremolava tant que hagué de deixar l'auricular a la tauleta del rebedor.

La Verònica tenia un caràcter fort i dominant que posava a prova la seva paciència i les seves reserves, que a hores d'ara es trobaven sota mínims.

Va sentir l'ascensor i va obrir la porta. En entrar, la Verònica va topar-se amb ella.

–Deixa'm passar, que molestes! –li digué amb menyspreu.

La mare s'apartà amb el cap cot, sense voler rebre cap empenta.

–Com t'ha anat a l'escola? –s'atreví a preguntar.

La Verònica va esbufegar molesta, com si la seva veu la repel·lís.

–A tu què t'importa? –li contestà amb arrogància–. Deixa'm en pau!

La mare va preferir no continuar, devia haver tingut un mal dia a l'institut. Abans, potser tenia valor a dir-li que aquesta no era forma de contestar una mare, però ja

estava cansada de fer esforços inútils. S'havia d'administrar l'energia per poder aguantar la resta del dia.

–Com és possible que encara no sigui el dinar a taula? –exclamà–. Avui tinc pressa, que he d'anar al gimnàs.

La mare, lluny de demanar-li col·laborar, va parar taula de seguida, obeint submisament les impertinències de la seva filla, i després va treure una amanida i els filets de xai.

–Jo no em penso menjar això. Mira que n'ets, de dolenta. Saps que no m'agrada el xai i, tot i així, me'l fas perquè no mengi i em quedi anorèxica.

–Verònica, si us plau –intentà raonar la Mercè–. Vull que mengis de tot.

–No penso empassar-me això, em fa fàstic el teu menjar –la provocà en to desafiant–. Quan deixis de pensar en tu i en les coses que a tu t'agraden, ja en parlarem.

La mare sabia que la Verònica s'aniria a l'habitació sense la intenció de dinar, així que va agafar-la del braç per fer-la seure a taula. La Verònica li va enretirar-ne el braç enardida de ràbia.

–Però que fas, *flipada*? –expressà amb una fúria que s'inflava com el llevat.

–Filla, has de dinar perquè...

–Què fas maltractant-me? –li increpà–. Ets una bruixa.

–No t'he maltractat –s'intentà defensar amb paciència–. Només t'he agafat del braç perquè....

–... perquè no m'estimes. Segur que t'agradaria que em morís.

–Verònica, si us plau, no diguis bestieses! –exclamà fent-se creus d'aquella actitud–. És clar que t'estimo.

–Mentidera! –li cridà–. No m'estimes, igual que tampoc no estimaves el pare.

El pare... La Verònica esmentava el seu pare en molt poques ocasions i quan ho feia era per atacar-la. Les seves paraules eren com la sal vessada en una ferida que no havia acabat de cicatritzar.

–Tu el vas matar! T'odio.

La Mercè estava paralizada i se sentia impotent davant aquell torrent d'acusacions. Anys enrere, havia portat la Verònica a un psicòleg per tractar aquest tema. Li havia dit que la Verònica la odiava perquè considerava que ella havia estat la culpable de la mort del seu pare. Això, per descomptat, no era cert. No obstant això, la tarda abans de l'accident havien tingut una discussió de parella sense massa importància

i l'Albert se n'havia anat a escampar la boira. Malauradament, aquell vespre va tenir l'accident de cotxe. La Verònica havia sentit la discussió i quan va assabentar-se que el pare havia mort, va culpar injustament la seva mare. Així doncs, la nena va anar convertint aquest sentiment en un odi intens.

–Verònica, ja n'hi ha prou –sentencià la Mercè incrèdula–. No consento que diguis bajanades. Així que calla d'una vegada i deixa'm d'atacar.

–Ets tu que m'ataques! Estàs amargada i vols amargar-me a mi també.

–Verònica, he dit que deixis de cridar. Què pensaran els veïns?

La Verònica va concentrar una càrrega d'odi en la seva mirada que va lliurar contra els ulls decaiguts i trasbalsats de la Mercè. S'estava contenint perquè li venien ganes de donar-li una bufetada. La Mercè, d'altra banda, se sentia completament desprotegida i indefensa davant la gran quantitat de punyalades que estava rebent de la seva filla.

–Et penso denunciar per maltractament! –sentencià la filla dirigint-se cap al rebedor. En obrir la porta d'una revolada, va trobar-se amb un policia que anava a picar-hi. Era alt i forçut, amb cara de pocs amics. El desconcert va dibuixar-se conjuntament en els rostres de mare i filla. El policia, conscient de la seva visita inesperada, va informar que havien rebut dels veïns un avís de maltractament i que volia parlar en comissaria amb la Mercè.

Mentre escoltava les paraules de l'agent, a la Mercè va glaçar-se-li la sang i un segell d'angoixa va imprimir-se en el seu rostre

–Acompanyi'm, si no és molta molèstia –li va demanar el policia.

La Mercè va caminar cap endavant sentint com les seves cames es convertien en dos llumins incapaçs de resistir el pes d'aquella situació.

La Verònica va fingir amoïnament, però un lleu somriure va delatar la seva satisfacció, el seu triomf envers la seva mare. Això li donaria una bona lliçó...

–De moment, estigues a casa –avisà el policia a la Verònica–. La teva mare s'ha ficat en un bon embolic.

–Està bé –contestà la jove recreant una màscara de víctima–. I què passarà quan la meva mare torni? Què serà de mi?

–No et preocupis per això –contestà el policia.

Va tancar la porta mentre la mare l'observava amb els ànims submergits en un abisme de tristor. Durant uns segons, la Verònica es quedà al rebedor assaborint la seva victòria, immune als sentiments.

–Després de tant teatre, ho he aconseguit –es va dir en veu alta.

En acabar de pronunciar aquestes paraules, el seu cor va paraitzar-se i un calfred li va batzegar el cos.

L'intèrfon del rebedor romania despenjat... i la seva mare i el policia devien estar sortint de l'edifici.

Va penjar l'auricular, sentint com la tremolor de les seves mans li dominava el cos.

Poc després van picar a la porta.

Arturo Padilla